

Герой Радянського Союзу

Ярослав Павлович
Горошко

4 жовтня 2007р. відкрито музей Героя Радянського Союзу

Я.П. Горошка

Дитинство, юність та навчання у військовому училищі

ДИТИНСТВО ТА ЮНІСТЬ

Народився Ярослав Горшково 4 жовтня 1957 року в селі Глиньківка Івано-Франківської області, де свого часу жили бабусині і дідусині традиції.

Ватко - Павло Кіндратович - вчитель математики в середній загальноосвітній школі України, учасник Другої світової війни. Мати - Марія Лаврівна - учителька української мови та літератури - людина, захоплена в українське слово та поезію.

Синиві дали ім'я Ярослав - «той, що славить сонце» - створивши собі ім'я ім'я, яке він прославляв своїм життям, гідним наслідування.

У шкільні роки завдяки друзям додержави Радянського Союзу отримав можливість вступити до військового училища.

СЛУЖБА В АРМІЇ І НАВЧАННЯ У ВІЙСЬКОВОМУ УЧИЛИЩІ

У 1976 році Ярослав отримав запрошення вступити на службу в армію, де він працював в Афганістані.

Солдатом був призваний, при що свідать розповідями, дані йому для вступу у Львівське вище командирі артилерійського училища.

Курсант Горшково був відмінником строювої підготовки, численні грамоти та нагрудні значки наполегливості та впертого бажання, ступінь висококваліфікованим офіцером. А тому був з високим шаном і навіть безшаром.

Він дружив і б і тому служба завжди відчувала товариша.

Після закінчення училища у серпні 1981 р. одружився з Людмилою Іванівною Байдою.

АФГАНІСТАН І ПОДВИГ

У вересні 1981р. був відраджений у склад обмеженого контингенту Радянських військ в Афганістані, де проходив службу до жовтня 1983 року на посаді командира взводу мінометної батареї 70 окремої гвардійської мотострілецької бригади гвардійської армії.

За участь у бойових діях був нагороджений медаллю "За відвагу" та орденом Червоної Зірки.

У жовтні 1983 року був направлений для продовження служби до Прикарпатського військового округу.

У грудні 1986 року був направлений для продовження служби до Білоруського військового округу.

У лютому 1987 року вдруге був відраджений до Республіки Афганістан, де проходив службу на посаді командира роти спеціального призначення 185 окремого загону спеціального призначення 22окремої бригади спеціального призначення 40 загальновоєвської армії в період з лютого 1987 по травень 1988р.

За участь у бойових і розвідувальних діях, виконання спеціальних завдань в лютому 1988р. був нагороджений другим орденом Червоної Зірки, а в травні 1988р. удостоєний звання Героя Радянського Союзу із врученням ордена Леніна та медалі "Золота Зірка".

Радісно й піднесено вітала його повернення рідна земля: односельчани, родичі, друзі.

СЛУЖБА І ВІШАНУВАННЯ ГЕРОЯ

У липні 1988 року вступив до Вищого військового училища ім. М.В.Фрунзе після закінчення якої у 1989 році був направлений для продовження служби до Прикарпатського військового округу у військово-морську частину 20884 (з 27 лютого 1993 р. військова частина А 2245) на посаду командира розвідгрупи "Альфа".

У вересні 1993 р. був переведений до військової частини 20884 (з 27 лютого 1993 р. військова частина А 2245) на посаду командира розвідгрупи "Альфа".

В червні 1994 р. під час заняття у бойовій підготовці Героя Радянського Союзу підполковника Голубова В.П. трагічно загинув. Його життя, словесне наближення і ризиком, стало прикладом високого служіння народові.

- Він не хотів допустити розкладання зброї військової частини України
- Він не хотів допустити розвалу Збройних Сил
- Він прагнув виконувати солдату на словесах традиції Історії України
- Він до Міністра оборони дійшов, щоб викласти свої міркування про збройну армію України.

Його активна життя понови і життя гідно наслідування.

У 1997р. школа, в якій він навчався, стала носити його ім'я.

У 2002 р. за активну участь у створенні Силу оборони України (СОВУ) яка ще в умовах колишнього Союзу одностайно заявила своєю метою відновлення Української держави й захист України від ворога. Ярослав уместився доповняти та поповнити, виконав "10 років СОВУ" (померти).

У 2003р. нагороджений Орденем і ступенем "За особливий заслуга НАЗСУ" (померти).

У 2004р. Максимом Голубовим упродовження Майдану оборони України нагороджений "за особливий заслуга" (померти) Голубовим упродовження Майдану оборони України "за особливий заслуга" (померти).

Про його життя, діяльність і подвиги можна дізнатися в інтернеті.

Служба в армії і вшанування Героя

Олег ОНИЦУК

Для тела бессмертия нет,
но с выводом не поспеши:
герои находят ответ
в бессмертных порывах души.

Они поднимаются вдруг
и первыми делают шаг,
когда не решается друг,
когда ужасается враг.

Да, их пробивает свинец,
но души их живы, пока
стучит хоть одно из сердец
спасенного ими полка.

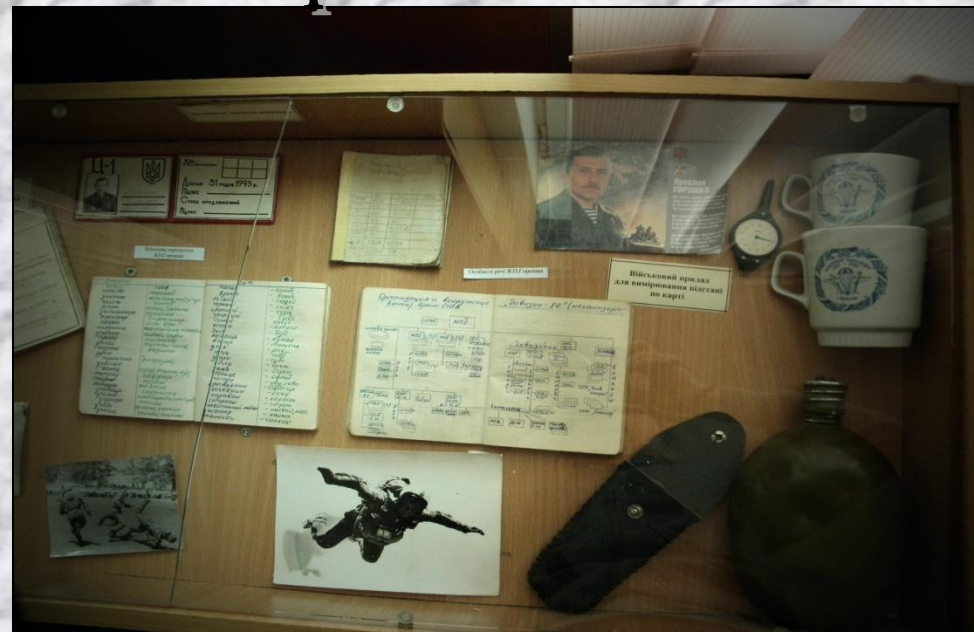
Из песни, которую пели советские солдаты в Афганистане

*Олег Онищук – Герой Радянського Союзу (по смертно),
старший лейтенант, бойовий побратим Ярослава Горошка*

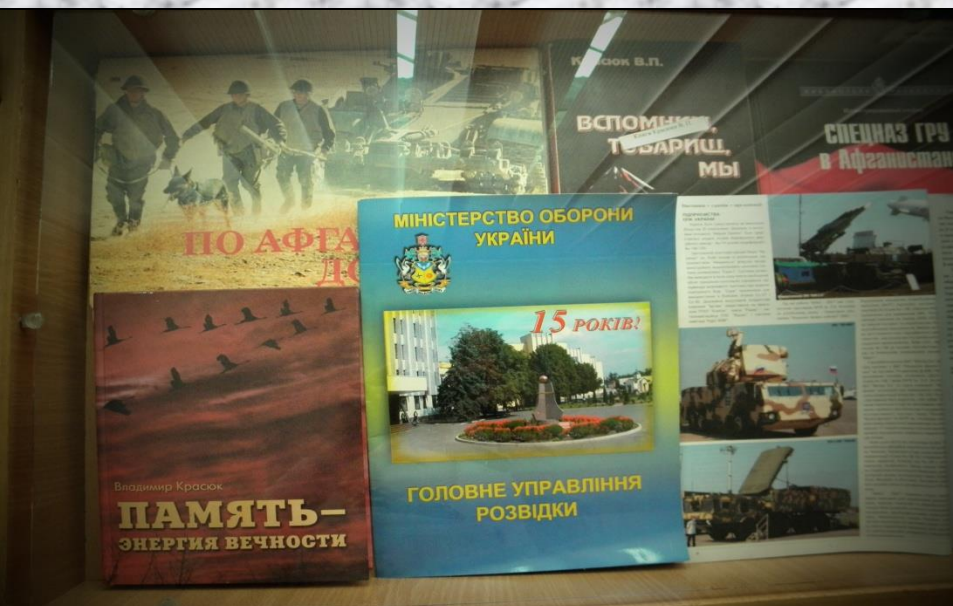

“Мати-Україна чекає своїх синів”
Худ. О.Р. Онищук

Особисті речі Ярослава Горошка

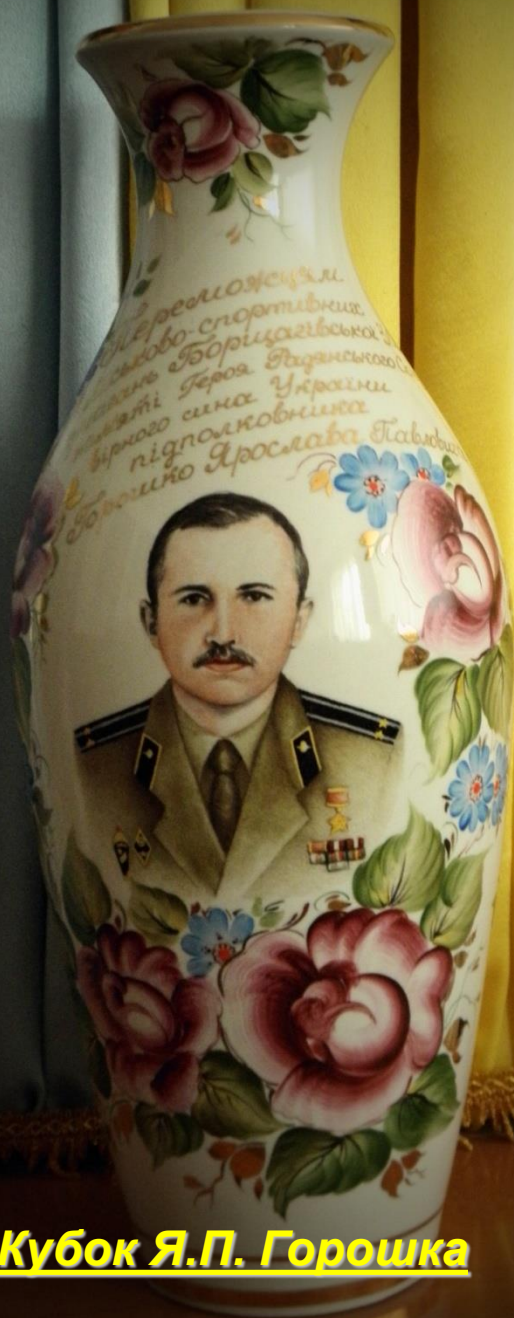

Публікації про Героя

Експонати музею

Кубок Я.П. Горошка

Голоднюк Євген
с. Збірок

Капінос Олександр
с. Дунай

Костенко Ігор
с. Буряки

Слабодан Тарас
с. Підгородня

Войтович Назар
с. Тривіве

*Мама, не плач. Я повернусь весною.
У шийку пташинкою вдарюсь твою.
Прійду на світанні в садок із росюю.
А, може, дощем на порізі упаду.
Голубко, не плач. Так судилося, немляко.
Що слово бабуню вже не буде твоїм.
Прійду і попрошуся в сон твій тихенько
Розкажу, як мається в дамі навім.
Мені колискову ангел співає
І рана смертельна уже не болять.
Ти знаєш, матусю, й тут сумно буває
Душа за тобою, рідненька, щемить.
Мамочко, вибач за чорну хустину
За те, що віршині будиш сама.
Тябе я любив, і любив Україну
Вона, як і ти, була в мене одна.*

Оксана Максимівна Каробель

